

Izraelio kelionė prie Raudonosios jūros

„Tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta mūsų pamokymui, kuriems atėjo amžių pabaiga.“

1 Korintiečiams 10:11

Po Egipto pirmagimių mirties ir Izraelio pirmagimių išgelbėjimo faraonas nusprendė paleisti izraelitus (Išėjimo 12:29–32). Ryte po įsimintinos Paschos nakties jie susirinko Ramzese, kad pradėtų kelionę į Kanaaną, žemę, kurią Dievas buvo pažadėjęs Abraomui (Pradžios 15:18–21; Išėjimo 3:8). Pirmame Šventojo Rašto fragmente apaštalas Paulius sako, kad tai, kas nutiko izraelitams, buvo užrašyta kaip pavyzdžiai, arba „tipai“, mūsų mokymui. Kaip krikščionys, mes galime pasimokyti iš Dievo elgesio su šia senovės tauta, kas turėtų padėti mums išvengti jų padarytų klaidų ir rodyti didesnę tikėjimą Dievo rūpesčiu mumis nei jie.

Ramsesas, iš kurio izraelitai pradėjo savo kelionę, buvo vienas iš „lobio miestų“, pastatytų faraonui šių pavergtų žmonių. (Išėjimo 1:11; 12:37). Ramsesas taip pat buvo priespaudos faraono titulas, ir tai tampa labai tinkamu pavadinimu miestui, iš kurio izraelitai pradės savo kelionę į pažadėtąją Kanaano žemę. Egiptiečiai garbino saulę. Jų saulės dievas buvo „Ra“. Nenuostabu, kad šis faraonas pasivadino Ramzesu ( ), o tai reiškia „saulės vaikas“. Tačiau iš Tiesos požiūrio žinome, kad Ramzesas iš tikrųjų nebuvo šviesos davėjas nei Egiptui, nei izraelitams.

Būtent jis taip pavergė Izraelio vaikus, kad jie šaukėsi išgelbėjimo. Jų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, išgirdo juos ir išgelbėjo. Išėjimo 2:23–25; 3:7–10

Šiuo atžvilgiu yra įdomus atitikimas, susijęs su Dievo elgesiu su šiandieniniais krikščionimis, t. y. dvasiniais izraelitais (Romiečiams 8:14; Hebrajams 3:5, 6; 1 Petro 2:5, 9, 10). Mes taip pat, galima sakyti, turime faraoną, kuris mus engia. Tai yra Šėtonas, kurio pradinis vardas buvo Liuciferis, reiškiantis „šviesos nešėjas“. Kaip ir senovės faraonas, jis toli gražu nėra tikroji šviesa. Tačiau, naudodamas įvairius apgaulingus metodus, jis pasirodė kaip „šviesos angelas“ (2 Korintiečiams 11:14). Tiesa, kad Šėtono vedami Dievo išpažįstami žmonės buvo paskatinti statyti lobio miestus – didžiules bažnyčių sistemas, kurios apsimetė esą tikrosios Dievo miestai. Tačiau pastebime, kad Egiptas ne tik atstovauja didžioms bažnyčių sistemoms, kaip ir jų lobio miestai nesudarė viso Egipto. Egiptas labiau atstovauja pasauliui arba tamsos ir mirties karalystei, kurioje vienu ar kitu metu visi Dievo dvasiniai izraelitai buvo pavergti. Romiečiams 8:21-23; Galatams 4:1-7

Izraelio vergai negalėjo nieko padaryti dėl savo išlaisvinimo. Išlaisvinimas iš Egipto buvo Dievo darbas. Taip pat Dievas, per savo viską valdančią apvaizdą ir per Jėzaus, didžiojo Paschos Avinėlio, pralietą kraują ( ), atneša mums išlaisvinimą, mūsų atpirkimą (Jono 1:29; 1 Korintiečiams 5:7). Šiuo atžvilgiu verta pažymėti, kad nors Paschos avinėlio kraujo apšlakstymas lėmė Izraelio išvadavimą iš Egipto, tai nebūtinai atvedė juos į pažadėtąją žemę. Taip yra ir su šiandieniniais dvasiniais izraelitais.

Dievas mus išvadavo per Jėzaus kraują, tačiau norint galiausiai įžengti į dangiškąją Kanaaną, būtina nuolatinė ištikimybė mūsų pašaukimo sąlygoms.

Nuolatinis tikėjimas Dievu, kuris juos išgelbėjo Paschos krauju, buvo vienintelis izraelitų užstatas, kad jie galiausiai įžengs į pažadėtąją žemę. Šis tikėjimo išraiškos veiksmas – Paschos avinėlio kraujo pabarstymas ant durų staktų ir staktų – Dievo buvo laikomas jų paklusnumo išraiška. (Išėjimo 12:22, 23). Nesugebėjimas toliau rodyti tokio paties tikėjimo laipsnio Dievo buvo laikomas jų nepaklusnumo išraiška. Dievas prisiminė jų prigimtį, kad jie yra tik dulkės, ir ilgą laiką toliau juos kentė. (Psalmių 103:14; Romiečiams 11 skyrius). Tačiau jų atkaklus abejonės ir Dievo pamiršimas galiausiai privertė Jį nutraukti savo pastangas su jais. Dėl šio nesugebėjimo išlikti ištikimais ir paklusniams Jis juos sugražino ne į Egiptą, bet į dykumą mirti. (Skaičių 14:22,23). Gerai prisiminkime mūsų pradžios teksto žodžius, kuriuose Paulius mums sako, kad tai, kas atsitiko Izraeliui, atsitiko jiems kaip pavyzdys. Tegul jų netikėjimo ir nepaklusnumo pavyzdys tampa įspėjimu, padedančiu mums eiti ištikimiau ir „būti vertiems pašaukimo“, kuriuo esame pašaukti. Efeziečiams 4:1

Negalime elgtis su Dievu arogantiškai, taip pat neturime laikyti to, ką Jis už mus padarė, paprastu ir įprastu dalyku. Neturime laikyti savaime suprantamu dalyku to, kad, nors Jis kartą pasielgė su mumis, kai dar buvome nuodėmėse, ir išgelbėjo mus per Jėzaus Kristaus pralietą kraują, Jis ir toliau elgsis su mumis taip pat, jei mes neparodysime vis didėjančio dėkingumo ir tikėjimo. Būtent per tikėjimą ir paklusnumą Dievui parodome savo dėkingumą už

tai, ką Jis jau padarė už mus. Be abejo, būtent tai apaštalas turi omenyje, sakydamas: „Be tikėjimo neišmanoma Jam patikti“ (Hebrajams 11:6). Nėra protinga manyti, kad Dievas ir toliau mus apipils savo „dvasinėmis palaiminimais“, jei mes jų nenaudosime kaip priemonės stiprinti savo tikėjimą Juo ir didinti uolumą Jam bei Jo reikalui. Efeziečiams 1:3

„Nėra nuolatinės gyvenvietės“

Visi izraelitai buvo pasirengę iškelti į pažadėtąją žemę, pasirengę priimti išgelbėjimą, kurį Dievas jiems siūlė. Todėl jie susirinko Ramzese ir iš ten keliavo į Sukotą (Skaičių 33:5). Pavadinimas Sukotas reiškia „palapinės“ ir yra geras priminimas apie tai, kad jų kelionė į Kanaaną, nors ir suteikė jiems laisvę bei išlaisvinimą iš vergovės Egipte, kita vertus, buvo raginimas jiems atsižadėti daugelio patogumų ir būtiniausių dalykų, kuriuos neabejotinai teikė jų namai Egipte.

Izraelitai nebegalėjo mėgautis namų ir stogų virš galvos apsauga. Nuo tada jie turėjo gyventi palapinėse, kol pasieks pažadėtąją žemę. Tai yra pamoka dvasiniams izraelitams, kurie pradėjo savo piligrimų kelionę į „“ dangiškąją Kanaaną, kur yra poilsis. Negali būti jokio „nuolatinio miesto“, kuris suteiktų jiems apsaugą nuo kelionės sunkumų, kuriuos jie šiuo metu patiria (Hebrajams 13:14). Kaip dvasiniai mūsų Dangiškojo Tėvo sūnūs, keliaujantys į dvasinę pažadėtąją žemę, mes nesiekiame apsaugos iš materialių šaltinių. Vietoj to, kiekvienas iš mūsų gyvename laikinuose, kukliuose būstuose, kuriuos saugo Dievas, ir turime užtikrinimą, kad Jis nei snaudžia, nei miega. (Psalmių 121:3,4). Jo brangūs malonės ir apsaugos pažadai kiekvieną kartą, kai to reikia, sudaro palaimingą skėtį tarp

mūsų ir audrų bei ugninių išbandymų, kurie priešingu atveju mus užgriūtų. Hebrajams 4:16

Izraelitai keliavo po Dievo suteikto debesies skėčiu. (Išėjimo 13:21,22). Tai gali mums priminti apie Dievo malonės, kuria esame apsupti, beribumą ir tai, kad „tiems, kurie myli Dievą, tai yra, tiems, kurie yra pašaukti pagal Jo tikslą, viskas veikia į gera“. (Romiečiams 8:14–17, 28). Ši malonė neturi būti trukdoma ar varžoma. Nė vienam žemiškam debesiai neturi būti leidžiama įsiterpti tarp mūsų ir mūsų Dievo. Turėtume visada galėti žvelgti į Jo malonės ir meilės skėtį ir taip vis labiau suvokti Jo gailingumą ir rūpestį. Tačiau turėtume prisiminti, kad Dievo meilė ir malonė mums ne visada pasireiškia vien tik maloniomis gyvenimo patirtimis. Išbandymai ir kančios, kurias Viešpats leidžia mums patirti, yra lygiai tokie patys jo meilės pasireiškimai. Mums reikia ir šių patirčių, kad sustiprėtume Jame „ir jo galingoje jėgoje“. Efeziečiams 6:10

Paimkime pavyzdžiu du tos pačios rūšies augalus. Tegul vienas auga rūsyje, kur nėra šviesos ir šviežio oro, o kitas – atvirame sode. Po kelių savaičių pastebėkite skirtumą tarp šių dviejų augalų. Vienas bus sveikas ir stiprus, kitas – silpnas ir gležnas. Augalas rūsyje yra apsaugotas nuo vėjo ir lietaus, bet būtent ši apsauga neleidžia jam augti stipriu ir ištvermingu. Kita vertus, augalas, augantis atvirame ore, tampa stiprus, kovodamas su gamtos stichijomis, padedamas saulės spindulių teikiamų maistinių medžiagų ir lietaus gyvybingos drėgmės. Po šiuo didingu dangaus skėčiu augalas klesti dėl visų įvairių elementų ir veiksmų, kurie prisideda prie jo vystymosi ir stiprybės.

Tikri dvasiniai izraelitai turi patirties, apimančios visas Dievo malonės fazes, kuriomis jie auga Kristuje. Šis susidūrimas su aplinkybėmis yra tai, kas iš tiesų daro ištikimą krikščionį stiprų. Būtent nepalankus vėjas, pučiantis į medį, verčia jį tapti vis stipresniu, nes jis atitinkamai giliau įleidžia savo šaknis į žemę. Tačiau reikėtų nepamiršti, kad būtent saulės spinduliai yra gyvybiškai svarbi jo išgyvenimo ir gyvybės priemonė, suteikianti jam gebėjimą atlaikyti audras. Mes taip pat stiprėjame, atsisirdami gyvenimo audroms, tačiau būtent Dievo malonės saulės spinduliai suteikia mums drąsos ir gebėjimo išlikti ištikimiems net iki mirties.

Uolumas, su kuriuo izraelitai pradėjo savo kelionę per dykumą, neišsilaikė. Tai mums yra labai ryškus pavyzdys to, kas gali nutikti mūsų pačių gyvenime, jei mes patys atidžiai nesirūpinsime savimi ( ). Yra galimybė, netgi pavojus, prarasti savo „pirmąją meilę“. (Apreiškimo 2:4). Pagal Skaičių 33:6–8, atrodė, kad izraelitai iš pradžių judėjo į rytus, bet staiga jiems buvo nurodyta pasukti į pietus. Jiems natūraliausia būtų buvę tęsti kelionę į rytus, nes tada jie būtų pasiekę mažus upelius, esančius į šiaurę nuo Raudonosios jūros, kuriuos tikrai būtų buvę daug lengviau perbristi ir kurie būtų buvę tiesesnėje linijoje su Kanaanu, jų tikslu.

Izraelitų maršrutas atrodo nenuoseklus, nes vietoj to, kad padidintų atstumą tarp savęs ir faraono valdos, jie jį sutrumpino. Ne tik tai, bet jie padidino kliūtį tarp savęs ir pažadėtosios žemės. Tačiau paaiškinimas yra toks, kad šis žingsnis buvo Dievo nukreiptas. Pasakojime rašoma: „Ir Viešpatsėjo priešais juos... kad vestų juos keliu.“ Išėjimo 13:21

Sekti Dievo nurodymus

Dvasiniam izraelitams dažnai pasitaiko atvejų, kai Dievas nukreipia ne į pažangą pagal kūną, bet į visiškai priešingą kryptį, kad Dievo malonės ir galios parodymas būtų dar didesnis. Mes neturime rinktis savo kelio, bet visada turime leisti Dievui nukreipti mūsų kelią, net jei kartais šis kelias atrodo labai pavojingas. „Yra kelias, kuris žmogui atrodo teisingas, bet jo pabaiga“ nėra tas visiškai ir pilnas išgelbėjimas, kurio tikimės. Patarlių 14:12

Jei mums būtų leista pasirinkti savo kelią, mes būtume linkę sekti savo natūraliomis tendencijomis ir pageidavimais. Kūno kelias paprastai yra eiti mažiausios pasipriešinimo linijos k . Tačiau tokiu būdu Dievas negali būti pašlovintas, nei mūsų tikėjimas gali būti tinkamai parodytas. Taigi lengva turėti tikėjimą, kol matome tolimą krantą, bet kai užklumpa rūkas, trukdantis mūsų natūraliam regėjimui, tada mums reikia parodyti stiprų tikėjimą Dievu.

Išplėtojant šį pavyzdį, keliaujant laivu saulėtą dieną, žmogus gali mažai galvoti apie kapitono įgūdžius ir kompetenciją. Tačiau, kai užklumpa tirštas rūkas ir senieji, pažįstami orientyrai tampa nematomi, būtent tada mes įvertiname kapitoną ir jo gebėjimą saugiai nuvesti mus į trokštamą prieglobstį. Tokiomis aplinkybėmis nėra nieko, ką žmogus galėtų padaryti, išskyrus visiškai pasitikėti kapitonu. Mūsų nerimas, nervingumas, nuogaštavimai, abejonės ir susirūpinimas nėra kiek nepadės. Turime išverti tikėjimu, kol kapitonas mus perves per šią situaciją.

Kiek tai tiesa mūsų dvasinėje kelionėje! Būna momentų, kai, Dievo apvaizdos valia, mes nieko

negalime padaryti, kad išbristume iš sudėtingos situacijos. Tokiais momentais mes nieko negalime padaryti, išskyrus visiškai pasitikėti Dievu, suvokdami, kad tik Jis gali mus pervesti per tai. (Psalmių 34:19; 2 Korintiečiams 1:9,10). Būtent tada mūsų beviltiškos padėtytampa Dievo galimybėmis.

Dievas atvedė izraelitus į beviltišką padėtį, kad jie turėtų progą „stovėti ramiai“ ir pamatyti Jo išgelbėjimą (Išėjimo 14:13). Jis pakeitė jų kelią ir atvedė juos į Pihahirotą. Tai buvo tikrai vieta, kur, pagal kūną, jų širdys būtų praradusios drąsą dėl nusivylimo. Vietoj to, kad rastų visišką išvadavimą iš Egipto, jie atsidūrė „ “ – akivaizdžiai blogesnėje padėtyje nei tada, kai pirmą kartą leidosi į kelionę. Ar tada jie prisiminė Dievą, kuris jau buvo tiek daug už juos padaręs? Ne. Jie murmėjo ir verkė. Jie matė tik Raudonąją jūrą priešais save ir egiptiečius už nugaros. Jie nematė jokio išsigelbėjimo kelio, nes pamiršo pasitikėti Dievu. Išėjimo 14:10-12

Galbūt ir mes, kaip dvasiniai izraelitai, atsidūrėme beviltiškoje padėtyje ir priešais bei už nugaros matome, atrodytų, neįveikiamas kliūtis. Viešpats gali mus nuvesti, taip sakant, prie Raudonosios jūros, kur atrodo, kad visos matomos pabėgimo galimybės yra užkirstos. Ar tokiais momentais mes bijome ir drebame prieš akivaizdžią artėjančią pražūtį? Neturėtume, nes būtent čia Dievui suteikiama puiki proga mus išgelbėti. Būtent per šias patirtis mes išmokstame labai reikalingą pamoką, kad išgelbėjimas yra ne mūsų, o Dievo darbas. Būtent tokiais momentais Jis mums sako, kaip senovėje Izraeliui per savo tarną Mozę: „Nebijokite, stovėkite ramiai ir žiūrėkite Viešpaties išgelbėjimą.“ Išėjimo 14:13

Būtent tokiais momentais Dievas, jei Jam leidžiame, tampa mūsų prieglobsčio bokštu, mūsų stiprybės bokštu. Kalbant tiesiogine prasme, kaip gera, kai pasiklydę miške ir nebežinodami kelio iš jo, staiga pamatome pažįstamą bokštą, žymintį vietą, kuri, jei tik galėsime ją pasiekti, reikš mums saugumą. Dievas yra būtent toks stiprybės ir išgelbėjimo bokštas, atnešantis mums išgelbėjimą, kai mums to labiausiai reikia (Psalmių 61:1-3; Patarlių 18:10). Be Jo mes būtume beviltiškai pasiklydę nevilties dykumoje.

Pasakojimas mums sako, kad Dievas nukreipė izraelitus į Pihahirotą, „tarp Migdolo ir jūros“. (Išėjimo 14:2; Skaičių 33:7). Migdol reiškia „bokštą“ ( ). Kaip tai svarbu! Būtent čia Dievas apsireiškė izraelitams kaip prieglobsčio bokštas. Jis nurodė Mozei, ką reikia daryti esant tokioms aplinkybėms. Paklusimas šiems nurodymams atnešė išgelbėjimą per tą pačią jūrą, kuri dar visai neseniai atrodė kaip neįveikiama kliūtis jų pabėgimui. Debesis, kuris ėjo priešais juos, dabar užėmė vietą stovyklos gale, tapdamas tamsos stulpu egiptiečiams ir šviesos stulpu izraelitams, neleisdamas egiptiečiams visą naktį žygiuoti priešais juos (Išėjimo 14:19-22). Iki ryto Raudonoji jūra atsivėrė, ir jie perėjo į saugumą.

Dvasiniai izraelitai dažnai patiria Dievo leidžiamas patirtis, kuriomis išbandomas jų tikėjimas. Jos padeda mums išmokti pamoką: „Juk malone esate išgelbėti per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų pačių, bet Dievo dovana, ne dėl darbų, kad niekas negalėtų pasigirti.“ (Efeziečiams 2:8,9). Mums svarbiausia suvokti, kad išgelbėjimą mes gauname ne savo jėgomis. Labai svarbu, kad kartais „stovėtume ramiai“ ir matytume Dievo išgelbėjimą. Tai nereiškia apatiškos ar

abejingos nuostatos, bet reiškia ramią pasitikėjimą Juo. Tai pasitikėjimas, gimęs iš tikėjimo, kad tas, kuris už mus, yra galingesnis už visus, kurie prieš mus (Romiečiams 8:31; 1 Jono 4:4). Taip pasitikėdami Dievu ir bendradarbiaudami su Juo, kai Jis veda mūsų kelius, pergalė ir išgelbėjimas yra užtikrinti.

Turėti visišką tikėjimą Dievu reiškia, kad mes Juo pasitikėsime bet kokiomis aplinkybėmis. Mes Juo pasitikėsime, kai Jis lieps stovėti vietoje, ir mes pasitikėsime bei paklusime, kai Jis nurodys mums eiti į priekį. Neveikimas, kai Viešpats duod ius nurodymus eiti į priekį, parodytų tikėjimo trūkumą, lygiai taip pat, kaip ir nestovėjimas vietoje, kai Jis prašo mūsų to daryti. Tačiau, ar stovėdami vietoje, ar eidami į priekį pagal Jo įsakymą, mūsų širdys visada turėtų būti ramios, nes mes net dabar ilsimės, suvokdami Jo užbaigtą darbą. Tik taip mes galime įžengti į poilsį, kuris mums suteikiamas tikėjimu Kristumi Jėzumi (Hebrajams 4:9-11). Visas mūsų darbas Viešpačiui ir visa mūsų pažanga siauroju keliu turėtų būti grindžiama ir suderinta su šiuo ramiu, pasitikėjimu kupinu poilsiu Jame ir Jo pažaduose. Tai suteikia mums užtikrinimą, kad, kas bebūtų, viskas veikia mūsų labui (Romiečiams 8:28). Taigi, laukdami kelio pabaigos ir ten esančios poilsio Kanaano, mes jau dabar, tarp kelio kovų ir sunkumų, galime dėkoti Dievui, kuris „mums suteikia pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“. 1 Korintiečiams 15:57